

SANDBERGS SIDA

EN VANLIG HÖSTFÖRMIDDAG

TEXT OCH BILDER: PÅR SANDBERG

PARSANDBERGVBG@GMAIL.COM

VI SATT PÅ sträckfågelpost en vanlig höstförmiddag i kanten av det halländska jordbrukslandskapet. Fast enbart färgerna runt omkring hade räckt och det visste vi. Gulorange, cigarrbladsbrunt, sepia, ockra och här och var fanns lite grönt kvar på blad i träd och buskar, de löv som ännu inte gett upp, trots minusgrader under något dygn för tre veckor sedan.

En vanlig höstdag, förutom att varfågeln satt på en ledningstråd, trots att det fanns gott om buskar i landskapet, varfågelbuskar. Då och då bytte fågeln position på ledningen, parerade skickligt kastbyarna, lät sig böjas med en aning och föll lite framåt för att behålla balansen. Som en dam ute på stan med handen ovanpå på hatten i kulingen. Så plötsligt, när vi tittar upp från matsäcken sitter den åtta, nio meter framför oss på en liten röd brandpostskylt med beteckningen 1.0. En varfågel, en norrlandsgäst som tar posto på en liten röd 1.0-skylt bara några meter framför oss. Varför undrar vi och ser hur den gråsvartvita laniidaerepresentanten kämpar för att hålla balansen. Så flyger den iväg, försvinner tätt utefter marken som varfåglar inte brukar göra. Kanske hade den sett tillräckligt, det fick räcka. En varfågel en vanlig höstdag, som uppträdde som om den inte visste om att den var en varfågel, ännu.

Till höger om oss hade en tornfalk flugit

fram och åter över hästhagen, men ryttrade nu mot vinden som en tornfalk skall göra. Inte minst en vanlig höstdag. Troligen var det samma orädda individ som tre veckor tidigare hade kommit ovanligt nära, till synes obekymrad över kameralinsen som pekade mot den.

En bra bit bort över slätten vid den röda ladan och silon flög ytterligare en tornfalk. Den tegelröda ryggen lyste till då och då trots avståndet. En hane enades vi om.

– Men vart tog den vägen nu?

– Vet inte, hittar den ingenstans i luftrummet.

– Hade varit fint om den kom häråt. En grann hanne med grått huvud och prickarna synliga på ryggen är inte fy skam.

Efter ett tag hittar vi den med hjälp av tub-

kikarna. Falkhanen har landat längst ut på ladugårdstaket och står nu i hängrännan så att endast huvudet är synligt. Där finns tydligen något att äta, av huvudrörelserna att döma. En tornfalkhane i ockra och stålgrått i en takränna på en stor röd lada ute på den vida slätten en vanlig kulört höstdag i oktober innan löven släppt taget och dalat ner.

Förmiddagens enda sparvhök kom smygande tätt, tätt över den plöjda marken, på stenfalksmanér. Men några rappa vingslag, glid, vingslag igen, återigen glid, avslöjade den som sparvhök. Till slut tog den i alla fall höjd och steg över den breda ändmoränen med ekar och bokskog på krönet. Precis samma sak gjorde ett 30-tal sånglärkor som vi strax därefter sikt-

ade, också de tätt över plogfårorna. Länge följde vi dem i kikarna, de lätt bulliga kropparna med de kraftfulla vingslagen och den korta stjärten. Jo, de sträckte de också, de var på väg nu, till skillnad från de flockar som flera veckor tidigare vimlat runt fram och åter över höstsådden därute. Även sånglärkor ger sig av till sist.

Några dagar senare noterade vi en flock på drygt tusen ringduvor högt upp, på väg söderut. En oval väl sammanhållen flock som med grunda vingslag rörde sig som en långsam målmedveten zeppelinare, en enda stor kropp mot samma mål.

Detta hände också under en helt vanlig kulört höstdagförmiddag. 🌿